

ע"פ 270/15 - אחמד אבו דאהש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 270/15 - א'

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: אחמד אבו דאהש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (כב' השופט א' ביתן) בת"פ 56408-02-13
מיום 14.12.2014

תאריך הישיבה: כ"ה בטבת התשע"ה (16.1.2015)

בשם המבקש: עו"ד מוחמד דרויש

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר לתקופה של 27 חודשים שהוטל על המבקש נוכח הרשעתו בעבירה של שוד
בנסיבות מחמירות. על-פי כתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הודה המבקש, המבקש נכנס לפנות בוקר לחנות בו
נמצאה המתלוננת שעבדה במקום, כשהוא אוחז בחפץ חד. המבקש דרש לקבל את פדיון הקופה ונטל מהמקום סכום
של כ-1,620 ש"ח.

עמוד 1

לאחר מספר דחיות שניתנו לבקשת שירות המבחן נגזר דינו של המבקש למאסר כאמור לעיל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ש"ח. התסקירים דיווחו, בין היתר, על תהליך שיקומי מוצלח בו נתון המבקש, ובסופו של דבר המליץ שירות המבחן על עונש של מאסר בעבודות שירות.

בית משפט קמא קבע בגזר דינו כי במקרה דנן אין בכוח שיקולי השיקום לגבור על יתר שיקולי הענישה ובראשם הצורך בעונש שיהלום את חומרת המעשה. הודגש כי העבירה בוצעה על רקע קושי כלכלי למען בצע כסף וכי שירות המבחן לא שלל את האפשרות לקיומו של סיכון ברמה גבוהה להישנות אירועים אלימים מצד המבקש.

בבקשה הושם דגש על המהלך השיקומי המוצלח בו נתון המבקש שראוי למצותו ככל שניתן, ונטען כי יש מקום לעכב את ביצוע העונש גם בהתבסס על מקרים שנדונו בעבר בהם ראה בית משפט זה להיענות לבקשות לעיכוב ביצוע בנסיבות דומות. מדובר בצעיר רווק, כבן 26, שעברו נקי, אשר נסיבות אישיות ומשפחתיות הביאוהו למצוקה כלכלית שעמדה ביסוד ביצוע העבירה.

המשיבה מתנגדת לבקשה בהדגישה את חומרת המעשה – שוד בנסיבות מחמירות שבוצע לאחר תכנון, כלפי עובדת צעירה ששהתה לבדה בחנות לפנות בוקר, כשבידי המבקש חפץ חד.

אין בידי להיעתר לבקשה. תקופת המאסר בה מדובר אינה נמנית על תקופות המאסר "הקצרות" יחסית, היכולות כשלעצמן להוות שיקול ממשי לעיכוב ביצוע כדי לא לסכל את מטרת הערעור. כאשר בוחנים את סיכויי הערעור, ומבלי שאטע מסמרות, הרי שגם אם יוקל העונש, לכאורה הוא יוסיף לכלול רכיב של מאסר מאחורי סורג וברית. מדובר בערעור המופנה אך כלפי חומרת העונש, וכידוע התערבות ערכאת הערעור בעונש מצומצמת למקרים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית – לכאורה אין אלה פני הדברים במקרה דנא. מבלי להקל ראש בתהליך השיקומי אותו עבר המבקש עד כה, איני סבור שיש בו כדי לגבור על העקרון הבסיסי שלפיו ראוי להתחיל בריצוי העונש סמוך ככל הניתן למועד מתן גזר הדין, בין היתר, כדי להבטיח את אמון הציבור באפקטיביות של הדין הפלילי. גם אין מדובר בהליך טיפולי מובנה שקטיעתו עלולה להוריד לטמיון מאמצים שהושקעו עד כה. גם שירות המבחן לא המליץ להמתין להשלמת מהלך טיפולי ספציפי, אם כי המליץ שלא לשלוח את המבקש אל בית האסורים.

הבקשה נדחת.

מועד התייצבות המבקש לריצוי עונש המאסר כבר נדחה פעמיים – תחילה על-ידי בית המשפט המחוזי ולאחר מכן על-ידי בית משפט זה (בגדר ע"פ 8829/14, ערעור שהוגש על החלטת בית משפט קמא בדבר עיכוב ביצוע העונש). לפיכך, חלפו כבר למעלה מ-30 יום ממועד מתן גזר הדין. בנסיבות אלה יש לקבוע מועד התייצבות קרוב יחסית.

על המבקש להתייצב ביום 25.1.2015 עד לשעה 10:00 בבית הכלא "דקל" כשברשותו תעודת זהות. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ה בטבת התשע"ה (16.1.2015).

ש ו פ ט
